

וקמיצה אין חייבים עליהם בחוץ. בדף ק"ז ע"ב הגמרא מסיקה שזה שהוצרכנו לפסוק מיוחד בזריקת הדם, ולא למדנו ב"במה הצד" מבינייהו, מלמדנו שרק זריקה נתרכה ולא שאר עבודות. לעומת זאת, הגמרא בדף קט"ו ע"ב לומדת זאת מהפסוק: "אשר יעלה עולה או זבח" – "מה העלאה שהיא גמר עבודה אף כל שהוא גמר עבודה".

ומיישב הגר"ז (הרחיב בהסברו בשיעורי הגר"ד עמ' תנ"ב) על פי חידושו לעיל שהגמרא נזקקה ללימוד מיוחד גם למוקטרי פנים וגם למוקטרי חוץ. ומכאן נובע שגם בעניינינו יש צורך בשני לימודים, אחד ללמדנו שנתמעטו מ"עבודת הקרבן", ולכך הביאה הגמרא בדף קט"ו את הלימוד: "מה העלאה שהיא גמר עבודה" וכו', ללמדנו שעבודות שאינן גמר עבודה, אינן מספיק חשובות להתחייב עליהן משום עבודת הקרבן בחוץ. אך עדיין היה צורך ללמדנו שכאשר הקרבן כלל אינו קרבן כי הוא נשחט בחוץ, שאז החיוב בהעלאה וזריקה איננו מצד "עבודת הקרבן", אלא מצד עבודה בחוץ. ולכך בא הלימוד בדף ק"ז, שדווקא זריקה התרכה ולא שאר עבודות.

לאור דברינו לעיל, נעמיד את גמרתנו בדף ק"ז כר' ישמעאל, שלדבריו באמת יש צורך בשני לימודים לשני חלקי הפרשה וכפי שביאר הגר"ז. אמנם לדעת ר"ע אפשר להסתפק בלימוד של דף קט"ו וממנו נדע שלכל עניין בין קרבן שנשחט בפנים ובין שנשחט בחוץ, עבודה שאינה גמר עבודה כמו העלאה, אינה מחייבת.

בחוץ. אחת ההוכחות של הגר"ז לכך שיש איסור בעצם השחיטה בחוץ, גם לא מצד "עבודת הקרבן", היא משעיר המשתלח, שם פסק הרמב"ם (הלכות מעשה"ק פרק י"ח הי"א): "שני שעירי יוה"כ ששחטם בחוץ, אם עד שלא התודה עליהם, חייב כרת על שניהן...". והרי שעיר המשתלח אין בו כלל עבודת קרבן ובכל זאת חייב על שחיטתו מדין "שחוטי חוץ", מכאן שיש חיוב נפרד על מעשה השחיטה גם כשאינה עבודת הקרבן.

ולפי דברינו לעיל, ייתכן שאפשר ליישב את קושייתו של הגר"ז, שהרי כל החלוקה שעשה הגר"ז נכונה רק לתפיסתו של ר' ישמעאל, שחציה הראשון של הפרשה עוסק בחולין, ושם באמת עיקר הטעם הוא "מעשה השחיטה", וא"כ יש שני איסורים: "מעשה השחיטה" ו"עבודת הקרבן". אבל לר' עקיבא, כל הפרשה היא המשך אחד ועיקרה הקרבת קרבנות בחוץ, וא"כ אין הכרח למצוא כאן שני לימודים, וכפי שהבאנו לעיל, שלדברי ר"ע אין צורך בעירוב פרשיות, וחידוש התורה הוא שהעלאה אסורה גם בקרבן שנשחט בחוץ ותחילת הקרבנות היתה בפסול. לפי זה אפשר לומר שמשנתנו היא כר"ע, ולכן אין צורך בלימוד נוסף. וברגע שמיעטה התורה "השוחט ולא המולק" בחציה הראשון של הפרשה, לא שייך יותר לדבר על שחוטת חוץ במליקה.

הגר"ז השתמש בחילוקו זה גם כדי ליישב את קושיית התוספות בדף ק"ז ע"ב (ד"ה להכי). שם הצביעו התוספות על סתירה במקור שמביאה הגמרא לכך שקבלת הדם